SVÄTÁ TVÁR Z MANOPPELLA SKRÝVA V SEBE SVETLO.
UZNÁVANÝ LEKÁR Dr. GOSBERT WETH SKÚMAL „VOLTO SANTO" Z MANOPPELLA

Úplne prvý svätý rok zaviedol pápež Bonifác VIII. ako kresťanský jubilejný rok; bolo to v roku 1300. Pápežovým najdôležitejším cieľom nebolo priviesť množstvo pútnikov do Ríma, ba ani navštíviť hroby apoštolov, ale tenký závoj s Kristovou tvárou. (Svätý rubáš, závoj). Závoj s obrazom Ježišovej tváre bol najväčším pokladom Baziliky sv. Petra, ktorý sa latinsky nazýva **„Sanctum Sudarium"** alebo aj **„Veronica"**. V januári 1208 pápež Inocent III. po prvýkrát v Ríme toto „Sväté sudárium" (sudare = potiť sa) niesol naboso v krištáľovej monštrancii z Baziliky sv. Petra do neďalekej nemocnice Santo Spirito v Sassii. Týmto sa Svätý závoj zverejnil v katolíckom svete Západu.

Je pravdepodobné, že historické texty nehovoria o **„Veronikinej šatke"**, ktorá sa uchováva v bazilike sv. Petra (viď obrázok), ale o Svätej Tvári z Manoppella. Je to sväté plátno z Kristovho hrobu spomínané v Biblii v správe o zmŕtvychvstaní v Evanjeliu sv. Jána. Zdá sa, že závoj z Vatikánu jednoducho zmizol (sú o tom rôzne štúdie).

Až od roku 1620 je toto plátno uctievané ako „Svätá Tvár" (Volto Santo) v kapucínskom kostole na kopci pri Manoppelle, na svahoch masívu Majella v Abruzzoch.

1. septembra 2006 toto miesto navštívil pápež Benedikt XVI. ako prvý pápež po vyše 400 rokoch.

Je to vzácny a zázračný materiál s mnohými záhadami. Nenechal na pokoji **Dr. Gosberta Wetha** z nemeckého Schweinfurtu, odkedy videl fotografie závoja. Dnes už osemdesiatník Gosbert Weth je bývalým primárom a doktorom prírodných vied (chémie) a uznávaným odborníkom v medicínskych vedách. Ako vedúci hormonálneho laboratória na univerzite vo Würzburgu pracoval na najväčšej štúdii na svete s 575 účastníkmi vo veku 100 rokov. Vyvinul prelomové pomôcky v oblasti nádorových terapií, získal aj cenu vynálezcov ako držiteľ niekoľkých patentov. Viedol prednášky na mnohých svetových kongresoch. Dnes sa zaoberá výskumom nového využitia vodíka a je lekárom pre beznádejné prípady v Bad Kissingene (je stále aktívnym lekárom).

Bol presvedčený, že „Santo Volto" na posvätnom závoji v Manoppelle nemôže mať technický ani chemický pôvod, ani príčinu. Prišiel so špeciálnym meracím prístrojom z nukleárnej medicíny pre alfa, beta a gama lúče do Pápežskej baziliky Svätej Tváre v Manoppelle. Rektor Antonio Gentili z kapucínskeho kláštora svätyne mu ochotne otvoril pancierové dvere vitríny.

Posvätné plátno je od roku 1714 uložené v špeciálnom relikviári zavarené medzi dvoma krištáľovými kotúčmi v ráme z orecha.

Na sviatok sv. lekárov Kozmu a Damiána, dostal tri hodiny na výskum: **„Ako lekár uznávam, že táto osoba musela podstúpiť ťažké mučenie. Hematómy sú jasne viditeľné na nose aj na pravom líci. Tieto hematómy spôsobili intenzívne údery; medicínsky sú to vážnejšie poranenia. Na obraze niet stopy po farbe, ale ani po krvi. Obraz teda mohol vzniknúť až po smrti. Na nose je výrazný hematóm, ktorý musí byť starší ako 3 dni. Iné telesné tekutiny ako krv alebo pot nie je možné vidieť. Táto látka mohla byť teda priložená len na osobu, ktorá už zomrela. Na pravom líci vidno ďalší dvojitý hematóm. Bežne, ako aj dnes, bývajú oči každého mŕtveho zatvorené. Ale muž na tomto portréte má oči otvorené dokorán. To je nevysvetliteľný jav.**

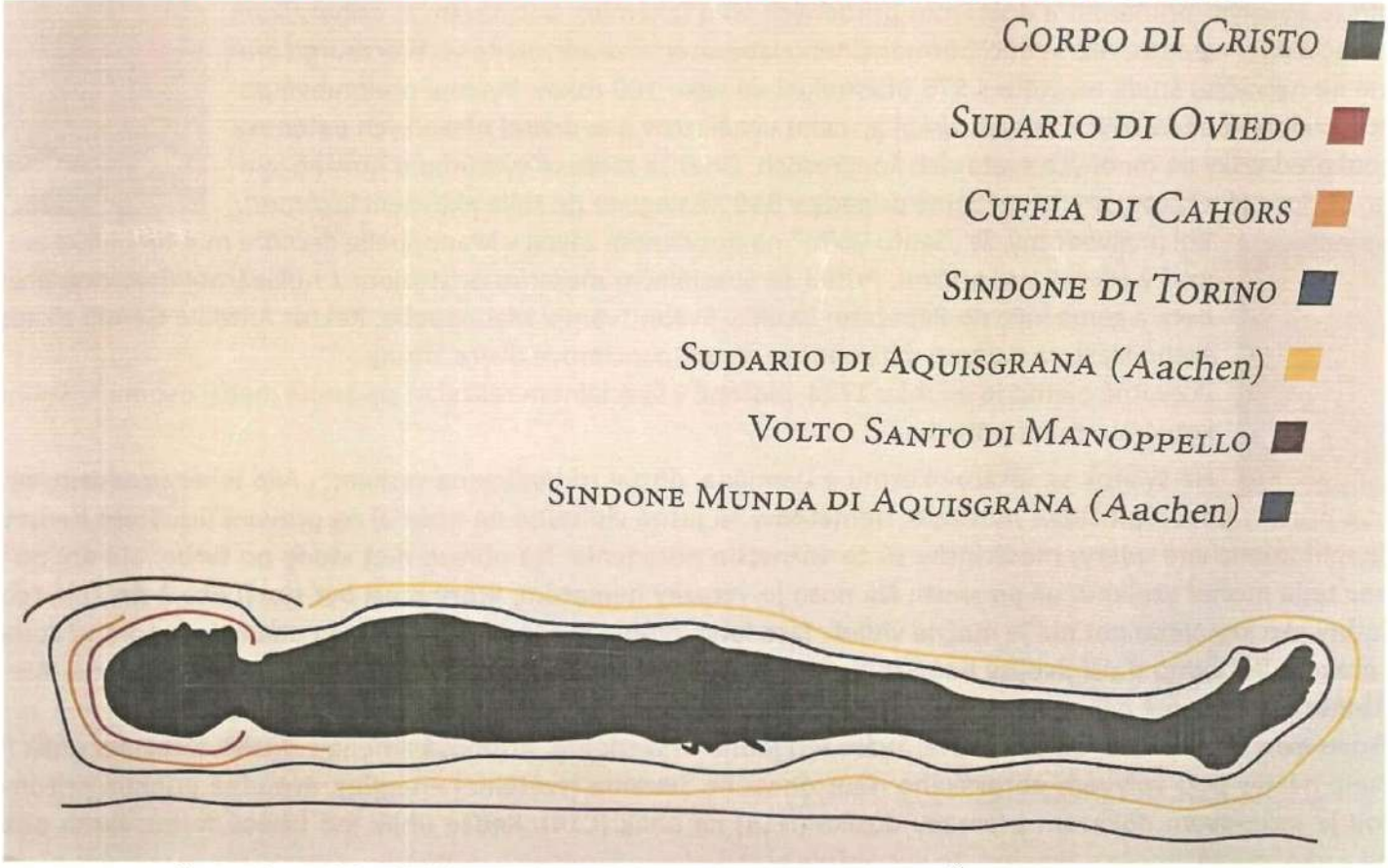
Celkovo existuje na vznik obrazu Svätej Tváre len jedno vysvetlenie. Atómová zmena z dusíka (N14) na uhlík (C14) musela nastať pod vplyvom obrovského neutrónového žiarenia (svetelnej energie). Svetelná energia prítomná v závoji je atómovým dôkazom premeny dusíka (N14) na uhlík (C14). Keďže uhlík má tmavú farbu, farba obrázka vyniká ako tmavá hmota v tkanine. To vysvetľuje aj striedanie farebných odtieňov. „Obraz" nie je vytvorený aplikáciou farby, ale žiarením zmenených vlákien nosného materiálu. Na rozdiel od svetelných lúčov je väčšina lúčov neviditeľná, no v mnohých prípadoch mimoriadne silná, ako napríklad u elektromagnetických röntgenových lúčoch alebo takmer neviditeľnom infračervenom svetle. Všetky tieto lúče sú plné energie."

Dr. Weth pokračoval: **„Rádiokarbónová metóda poskytuje dôkaz, že došlo k tvorbe uhlíka-C14. Uhlík-C14 sa rozpadá na dusík-N14 s polčasom rozpadu 5730 rokov, pričom sa uvoľňuje beta žiarenie, ku ktorému dochádza počas rádioaktívneho rozpadu atómových jadier. Tvorba uhlíka-C14 vedie späť k dusíku-N14. Keďže uhlík je tmavý, aj tento obrázok je tmavo sfarbený a opticky viditeľný vďaka premene dusíka na uhlík. Takže ešte raz: Obraz z Manoppella na tkanine nevznikol farbou, ale atómovou zmenou v molekulách dusíka prítomných v organickom materiáli. Preto sme sa pokúsili zmerať beta žiarenie uvoľnené na tkanine Manoppello.**

Nebolo to jednoduché, lebo látka je vložená medzi dve sklenené dosky. Napriek tomu sme dokázali zmerať žiarenie spred asi 2000 rokov, ktoré je na 50 percent už vyčerpané. Vzhľadom na spomínaný polčas rozpadu 5730 rokov by toto žiarenie malo byť ešte možné zmerať, čo v skutočnosti aj bolo. Toto základné žiarenie na závoji obrazu bolo podstatne vyššie ako vonku v prírode.
Keď sme merací prístroj držali na strane relikviára, teda vľavo a vpravo v miestach, kde nebol sklenený štít, došlo k približne 40-percentnému zvýšeniu beta žiarenia v dôsledku premeny uhlíka-C14 na dusík-N14.
Celkovo bolo toto beta žiarenie, ktoré je prítomné aj všade v prírode, v chránenej bazilike výrazne vyššie ako vonku. Toto je nevysvetliteľné. Dôvod vyššej hustoty beta lúčov môže spočívať iba v existencii a v prítomnosti „Svätej tváre" vo vnútri baziliky. To môže tiež vysvetliť žiaru Manoppellovho plátna v noci. Je to viditeľné v tme, lebo premena C14 na dusík-N14 uvoľňuje energiu, ktorá sa uvoľňuje nielen zo svetelných kvánt, ale aj z elektrónov, keď sa v bežnej lampe dostanú na vyššie orbitály. Keď elektróny spadnú späť do svojich orbitálov, uvoľní sa svetlo, čo vysvetľuje žiaru Manoppellovho plátna v noci. Skrátka: Svätá Tvár obsahuje svetlo!"

Veronica, Vera Eikon, Santo Volto; takto sa závoj po stáročia nazýval. Tento prevzácny závoj z Manoppella neustále vyžaruje zo seba svetlo. **Je to nevysvetliteľný trvalý zázrak.** Skúsenosť, že Svätá Tvár je zdrojom energie, v podstate nie je nová. Pozná ju takmer každý pútnik, ktorý svätyňu navštívi.
„Je to ľudská tvár Boha." (pápež Benedikt XVI.)

ZHODA VŠETKÝCH ŠATIEK A PLACHIET JE SNÁĎ NAJVÄČŠÍM ZÁZRAKOM A DÔKAZOM

Závoj z Manoppella je identický s ďalším svätým sudáriom, ktoré je uložené v Španielsku v katedrále **Oviede** (Santo Sudario di Oviedo). Je identický s náhlavníkom v **Cahors** vo Francúzsku (Sacra Cuffia di Cahors).
Je identický s **Turínskym plátnom** (Santa Sindone di Torino). Je identický s plátnom z **Aquisgrana** v Aachen (je ako Turínske plátno). Je identický s plátnom „Sindone Munda di **Aquisgrana** v Aachen (plachta, na ktorej Ježišovo telo ležalo. Je to **sedem** šatiek a plachiet, ktoré máme dodnes zachované a **dokonale sa prekrývajú**.
Vo výslednom vyobrazení je to jedna a tá istá osoba a tá istá tvár.

Ani jedna z týchto šatiek a plachiet nie je **Veronikina šatka**, ktorou utrela žena zo zástupu Ježišovu tvár počas krížovej cesty. Originálna šatka sa pravdepodobne stratila, možno jej časť sa nachádza v Ríme v kaplnke v Bazilike sv. Petra (Veronica Romana), hoci sa jej pravosť nedá dokázať. Iné časti sú možno inde po svete. Okrem šatky z Baziliky sv. Petra evidujeme ešte ďalších **šesť** rôznych „Veronikiných šatiek" roztrúsených po celej Európe.
Žiaľ, úplnú pravdu o pravej Veronikinej šatke sa už asi nedozvieme.

Páter Jozef sa vyznačoval duchom modlitby, ktorej venoval mnoho hodín denne. Pán mu udelil mimoriadne dary, ako napríklad **extázy** a **levitácie**, ktoré mátali pokoru nášho svätca, ktorý sa zo svojej strany vyhýbal tomu, aby ho niekto videl, ako len mohol. Stačila jediná pripomienka božských vecí prostredníctvom čítania, žalmu, náboženského obrazu, aby ho to občas vyviedlo z miery. Zveril sa jednému spolubratovi: „Keď sa v náboji zapáli pušný prach, ten vydáva rev a rinčanie. Takto sa moje extatické srdce zapálilo Božou láskou."
Ľudia sa začali dozvedať o týchto javoch a náš rehoľník sa často ocitol s habitom roztrhaným od ctiteľov.
Predmety, ktoré používal, robili zázraky. Provinciálovi napadlo poslať ho navštíviť všetky kláštory rehoľnej provincie, aby zvýšil zbožnosť a modlitbu bratov.
To bol začiatok jeho krížovej cesty. Po návrate do Copertina našiel príkaz Svätého ofícia z Ríma, aby sa dostavil na tribunál v Neapole, pretože bol obvinený z mesianizmu. Jozef poslúchol, hoci s ťažkosťami, a prešiel všetkými predpísanými skúškami, pretože jeho morálka a učenie boli bezchybné. Bolo však nariadené, aby bol preložený do odľahlého kláštora s pravidelnou observanciou. Poslali ho teda do Assisi, kde jeho popularita naopak vzrástla.
Páter Jozef žil v Assisi pätnásť rokov. Uzavretý v troch malých izbách pri lese bol jeho deň jedným dlhým rozhovorom s Bohom, ktorý vrcholil eucharistickou slávnosťou v kaplnke starého noviciátu. „Tajomstvom Najsvätejšej sviatosti," hovoril, „nám Boh daroval všetky poklady božskej všemohúcnosti a zjavil nám prebytok svojej božskej lásky."
Práve vo svätej omši Boh v ňom ukázal nádheru svojej moci a tajomstvá zjavil maličkým. Jozef vstával, padal tvárou k zemi, tancoval, plakal, kričal. Tým, ktorí žasli nad týmito zvláštnymi prejavmi, vysvetľoval: „Ľudia, ktorí milujú Boha, sú ako opilci, ktorí nie sú sami sebou, a preto spievajú, tancujú a robia takéto veci. Jozefovi sa nepáčili tieto vonkajšie prejavy milosti, ktoré ho vystavovali zvedavosti ľudí, a takmer sa ospravedlnil, že trpí neznámou chorobou, pričom sa modlil k Pánovi, aby z neho odstránil všetky vonkajšie prejavy, ale nebol vypočutý.
Ráno 23. júla 1653, po skončení svätej omše, ho jeho predstavený zavolal na vrátnicu, kde ho čakal generálny inkvizítor z Umbrie a slávnostne mu oznámil jeho preloženie: zostal skamenený, kým mu jeho predstavený nepripomenul zásluhy svätej poslušnosti: potom sa vrhol na kolená, aby pobozkal nohy dominikána, rezignovane si vypočul vyhlásenie a utekal ku koči. Nemal so sebou nič. Posledný pohľad na jeho milované Assisi a koč sa pohol do neznáma.
Pietrarubbia, malá dedinka ukrytá v lesoch Carpegna v regióne Marche, privítala o. Františka. Giuseppeho v kapucínskom kláštore: také bolo rozhodnutie predstavených. Nesmel sa s nikým rozprávať, nikomu písať ani prezradiť svoju prítomnosť; osobné vzťahy boli vyhradené len pre kapucínov z konventu; príkazy boli vyvesené na dverách refektára a cely brata Giuseppeho. Každý, kto by sa pokúsil porušiť tieto príkazy, by bol exkomunikovaný!
Napriek tomu, čo sa stalo, bol páter Jozef pokojný a kapucínom v Marches sa zdalo neskutočné, že majú medzi sebou Jozefa z Cupertina, o ktorom toľko počuli. Cela otca Jozefa sa čoskoro stala miestom duchovných stretnutí, na ktorých sa diskutovalo o veciach spoločného budovania. Nikdy sa neobviňoval, nikdy sa nesťažoval, ak sa z niečoho tešil, tak z toho, že ho Boh uchvátil od sveta a zbavil ho zvedavosti, ktorú tak neznášal.
Správa o tom, že páter Jozef je v Pietrarubbii, na seba nenechala dlho čakať a do mestečka v kopcoch Le Marche sa hrnulo veľa ľudí. Milosti a zázraky boli štedré: na druhej strane inkvizícia neurobila žiadne opatrenia pre omšu, ktorú naďalej celebroval na verejnosti. Ale aj toto obdobie sa skončilo. Do Pietrarubbia prišiel generálny vikár urbinského biskupa s príkazom odviesť ho inam.
„Kam ma odvádzate?" spýtal sa páter Giuseppe. – „Mám zakázané vám to ukázať," odpovedal vikár. – „Bude na mieste, kam ma beriete, Boh?" „Áno," odpovedal. – „Otče, bezpochyby áno." – „Tak poďme v pokoji, Ukrižovaný nám pomôže."
Taká bola viera Jozefa z Cupertina: milosť ho sformovala až do dokonalej asimilácie s Božou vôľou. Celá jeho askéza bola zameraná na očistenie a premenu celej jeho existencie, aby sa vyhol uzavretiu do seba. Vo Františkovej škole si vzal Krista za stred, okolo ktorého sa mala krútiť celá jeho existencia a mal sa usporiadať každý aspekt jeho osobnosti. Žil bezpodmienečnou láskou k Cirkvi, vždy ochotný nabádať k poslušnosti pastierov, dokonca prijímal nedôveru a podozrievavosť niektorých Božích služobníkov. Veľká bola jeho oddanosť a neha k Božej Matke, ktorú kontemploval v obraze Grottella; diskrétna, jednoduchá zbožnosť: na sviatky Panny Márie sa pripravoval s horlivosťou a podľa svojej fantázie piesňami a básňami.
Copertino, Grottella, Neapol, Assisi, Pietrarubbia potom opäť Fossombrone a nakoniec Osimo medzi svojimi konventnými bratmi: „Pane, ty vieš, že miesto v Osime som si vôbec neželal ani neobstaral: ak chceš, aby som tam išiel, zariaď, aby som ti slúžil, kdekoľvek budem". A tak odišiel s tým, čo mal pri sebe, na miesto svojho posledného odpočinku.
Keď v diaľke uvidel loretánsku baziliku, povedal. „Ach, čo to vidím? Koľko anjelov prichádza a odchádza z neba! Či ich nevidíš? Pozrite sa na nás, dobre sa na nás pozrite!" A aj on odletel k mandľovníku v kraji: bol preplnený radosťou, spamätal sa a začal spievať a modliť sa.
Večer 9. júla dorazili do kláštora svätého Františka v Osime; vstúpili a svätec zašepkal: „Haec requies mea": našiel miesto svojho posledného pozemského odpočinku a sám Pán mu to dal najavo.

V postave tohto svätca sa odrážajú zázraky, ktoré Boh koná s tými, ktorí sa úplne odovzdávajú do jeho rúk bez odporu, s dôverou v Prozreteľnosť nebeského Otca. Jozef bol prívetivý, svätec radosti, ktorú vyjadroval piesňou, tancom, hudobnými skladbami či poéziou: na smrteľnej posteli požiadal bratov, aby si s ním zaspievali.

Človek celý obdarovaný a slobodný, oslobodený Božou milosťou, ktorou sa nechal spracovať, slobodný v Poslušnosti: „Ja, ktorý som predtým nepoznal Božiu vôľu a túžil som sa vrátiť do svojej krajiny, teraz ju poznám veľmi jasne!"
Žil v Osime a zomrel tam 18. septembra 1663: štvrťhodinu pred polnocou sa mu rozžiarila tvár a svoj pozemský život ukončil dlhým nevýslovným úsmevom.

MANOPELLO – Manoppello (abruzsky Manuppèllë) je obec s okolo 7000 obyvateľmi v provincii Pescara v Abruzzách.

Bola súčasťou horskej obce Maiella a Morrone.
Na území sa nachádza svätyňa, v ktorej je uložená vzácna relikvia **Svätej Tváre**.
Bazilika Sv. Tváre bola postavená v roku 1620. Okolo roku 1965 sa jej pôvodný štýl zásadne zmenil, keď dostala stredovekú majolikovú fasádu a pseudoneoklasicistický trojloďový interiér s polychrómovanými svetelnými a chiaroscurovými efektmi, barokovým oltárom a dreveným kazetovým stropom.

Svätá Tvár – Je to jemný závoj, na ktorom je zobrazená tvár, mužská tvár s dlhými vlasmi a bradou rozdelenou na pásy, ktorá zodpovedá Ježišovej fyzickej tvári.
Rozmery látky sú 17 x 24 cm. Je to živá tvár, ktorá neustále mení výzor. Táto relikvia neznámeho pôvodu sa dostala do Manoppella v roku 1506, priniesol ju neznámy pútnik, ktorý bez stopy zmizol krátko po tom, ako závoj odovzdal lekárovi Giacomovi Antoniovi Leonellimu.
Čiastočne legendárny záznam pátra Donata di Bomba Relatione Historica, potvrdený notárskou listinou z roku 1646 o darovaní závoja otcom kapucínom doktorom Antoniom de Fabritiis, rozpráva, že závoj v roku 1506 zanechala neznáma osoba ako dar doktorovi Giacomovi Antoniovi Leonellimu a že jeho rodina ho uchovávala, až kým ho Marzia Leonelliová nepredala Donatovi Antoniovi de Fabritiis. Nový majiteľ okamžite pomyslel na vhodnejšiu úpravu závoja, ktorý sa dostal do zlého stavu, a preto požiadal otca Clementeho da Castelvecchio, aby úpravou závoja poveril brata Remigia da Rapino. Ten pracoval na orechovom ráme a pripravil dve sklá, ktoré dodnes obklopujú obraz.
Otec Clemente však odstránil zvyšok látky okolo závoja, ktorá mala proporcie obrusu.
Po vyriešení problému s uchovaním sa De Fabritiis v roku 1638 vydal k otcom kapucínom, ktorí relikviu umiestnili vo svojom kostole. V roku 1703 začal byť sviatok Premenenia Pána vlastným sviatkom Svätej tváre.
Pápež Benedikt XVI. 1. septembra 2006 súkromne navštívil Manoppello; navštívil svätyňu, aby si uctil relikviu.
Po tejto návšteve pápež Benedikt XVI. povýšil svätyňu na baziliku minor.
K lepšiemu spoznaniu vzácnej relikvie Svätej Tváre máme osobitné a omnoho rozsiahlejšie materiály.

RÍM – Návšteva rímskych bazilík (sv. Petra vo Vatikáne), Svätých schodov, svätých brán.
Miesta, ktoré ešte navštívime: Basilica Santa Maria in Trastevere,
Basilica santa Cecilia in Trastevere.
Museo delle Anime del Purgatorio nella Chiesa del Sacro Cuore del Suffraggio.
Basilica san Silvestro in Capite.
Koloseum, Bazilika sv. Klimenta, Basilica di Santa Croce, Santa Maria in Ara Coeli, ...
V Ríme nás bude viesť autorizovaný sprievodca, ktorý nám jednotlivé miesta fundovane opíše.